

κι' ἀνείλυσαν ἐκ θαλασσῶν μὲ δούτας καὶ μὲ γίρανον
πνιγὴν τορπιλλοβόλον.

Τοὺς μυροφόρους βουλευταῖς
καὶ τοὺς ἐμπιστοὺς καθηταῖς
ὁ Θεοτόκης ἐπιστὰς περιχάρης ἔδωκε·
ὑπόψατε μὲ λήθραγον παραφαγόντος βία.

“Ω! τῶν θαυμάτων τῶν καινῶν, τῶν βρόντων καὶ τῶν κτύπων!
εἰς τοὺς καιροὺς τῶν κρίσεων
σπόρους μεταρρυθμίσεων
ὁ Θεοτόκης ἔσπερνε ἄσπρον ζυρανθίνου κήπον.

Προσέδραμε Σιμόπουλος ἀπὸ τοῦ ἄλλου πρῶτα
καὶ τὸν σπορία προσίδω ὡς κηπουρὸν ἤρῳτα,
πλὴν προσδραμόντες καὶ πολλοὶ, ποῦ λαγαροῦν Κουβέρνο,
τί καινίς; τὸν ἐρώτησαν, κοικιᾶ, τοὺς λέγει, σπέρνω.

“Ω! τῶν προσώπων τῶν ὡχρῶν σὰν κίτρο καὶ σὰν φράπα!
σπεύδει κι' ὁ Στάης, δὴ θερμῶς ὁ κύριος ἡγάπα,
καὶ φῶθι συσταλλόμενος ἀπὸ μυγῶν καρδίας
μετ' ἄλλων ἐκραξεν ὁμοῦ:
μνήσθητι, κύριε, κι' ἐμοῦ
γὰρ τὸ χαρτοφυλάκιον ἐκίνο τῆς Παιδείας.

Τοὺς μυροφόρους βουλευταῖς Βουδούργη λέγει τάδε:
τὰ τρέπαια τὰ ναυτικά λαὸς καὶ κόσμος τάδε,
δεῦτε λοιπὸν προσδραμόμενοι πρὸς τὸ τορπιλλοβόλον,
κι' εἰς ἀντιπάλους εἴπωμεν κι' ὁμῶρος τεχνικέες:
στὸ κρύψαν κίματι βαθεῖ βαρβάθρον πύλαι στόλον
ἐκρυψαν ὑπὸ θάλασσαν ἀστακομαχίων παιέες.”

“Ω! τῆς ὥρας τῆς φρικτῆς!
Φοίβου πάγχρμος ἀκτίς,
βλέφαρον χρυσοῦς ἡμέρας
εἰς τὴν χιθραν εἶχε λάμψει,
ὅταν τοὺς κηψοπατέρας
ὁ Μορρεῦς τοὺς εἶχε κάμψει,
κατὰ γλάϊξε δ' ὁ Φοῖβος θαλασσῶν βυθούς καὶ βόθρων,
ὅταν ἐν καπνῷ νερέλη
ἐψηφίσθησαν τὰ τέλη
τῶν καπνῶν καὶ τῶν σαρώθρων.

“Ω! τῶν ἀγρίων τῶν βρυγιῶν,
ὦ! τῶν κρισίων τῶν στιγμῶν,
ὅταν τὸ φῶς ἐφώτισε μορφῆς πολλῶν ἀνάδους
καὶ εἰκράνε καυδιανὰ κι' ἀνυψώμενας ράδδους,
ὅπῳταν ἐξεμάνησαν τοῦ Κόντ' οἱ δορυφόροι
κι' ὁ Στάης βρέμων ἐσοῖζε τὸν στέροιο τοῦ Φικιώρη,
καὶ κάτω τὸν καθίσσετο τοῦ βήματος φρούκτων
κι' ὁ Κρίτσας ἐπρωμάχησε τὰ στέρα τοῦ προτάττων.

Ἄσπια βέρφης τοῦ λαοῦ, τοῦ τότε παρωτώτος,
ὅταν βάρυς ἀφύπνισε τοὺς κοιμωμένους κρότες,
ὅταν κι' ὁ Στεφανόπουλος ἄσπρον ἀνακάτωμα
ἄθρηας αἰθρας τὸν Σκουζὴ τὸν ἔρριξε ἄσπρον πάτωμα,
κι' ἰκεῖνος δούπησε πεσῶν, κι' ἐσκόνισεν ἡ σκόνη
σημαῖνον μπαρμπετόν.

Οἱμοὶ τῆς φρίκης τῶν θεσιῶν, ποῦ καταπίπτουν ράκας,
κι' ὁ Στάης πάλιν ὤρμησε κατὰ τοῦ Γουναράκη,
κι' ὁ Γουναράκης κατ' αὐτοῦ
τοῦ θερμοκαίου βουλευτοῦ,

κοντολογῆς ἐξώρμησαν οἱ πάντες κατὰ πάντων
καὶ πόλεμος ὄρμητο λυσσώτων Κορυβάντων,
ὁ δὲ Πλατούσης ἐκραξε: «αὐχάστ' ἐχθροὶ καὶ φίλοι,»
καὶ πάλιν μέγα σάρωθρον τοῦ μαχητῆς ἤψηλει.

“Ἄρα γλυκίαι τῆς χαραυγῆς, ποῦ φώναζαν κοκίροι,
ὅπῳταν ἐπανέφεραν ἄσπρον τὸν Φικιώρη,
κι' ἰκέτευαν κι' οἱ μὲν κι' οἱ δὲ τὸν ἀρχηγόν καὶ κύριον
νὰ συμμαζέψῃ τοὺς θερμοὺς καὶ Στάην τὸν Κυθρίον,
οἱμοὶ, ποῦ κάποιον ὑπουργὸν τὸν πῆγχι ριπιτίδον
καὶ διεπράγγει βροντωδῶς ὁ κώδων τοῦ Μπουσιδίου,
ὁ δὲ Μπουσιδίου ἐκραξε: μούσπασαν τὸ κουδοῦν μου,
κι' ἕνας σακρίων εἶπες: μούσπασαν τὸ μπαστοῦν μου,
κι' ἄλλος ἀπῆλθα πρὸς αὐτοὺς: μούσπασαν τὸ ρουθῶνι μου.

Οἱμοὶ, ποῦ συνεπλάκισαν μικροὶ μὲ τοὺς ἐγκρίτους,
καὶ πάντες ἐκινήθησαν μὲ τὰς αὐτοκινήτους,
οἱμοὶ τοῦ πολιτεύματος, ἀνεμψάνον πολλοὶ
μυκόμενοι κρατήρες,
κι' ὅπῳταν ἡ λυσσώσχητος ἐσχίσασεν Βουλήν,
ἔδῳν οἱ κλητήρες:

ἄδευτε κι' ἐμεῖς τὴν σήμερον τὰ σάρωθρά μας ἔρωμεν,
δαῦτε τὰς ἔδρας τὰς καινὰς τὰς πὰς ἀποκαθαρώμεν,
δαῦτε τῆς βαρβατικῆς τῶν μυροφῶμεν ἰδρώτα,
δαῦτε τὰς πύλας κλείσωμεν καὶ σβύσωμεν τὰ φῶτα.

Εὐαγγέλιον ναπὸν, δύνητων καὶ χαρωπὸν.

Ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς Βουλῆς τῆς κλυδωνιζομένης
κι' ὁ Φασουλῆς ὁ Ζυλινός, ὄψιας γενομένης,
ἐπῆγγαγε μονάχος του μὲ σταθερὸν τὸ βῆμα,
ὡς ὅπου τέλος ἔβησε σ' ἕνα μεγάλο μνημα,
ποῦ μέσα τὸ Ρωμαιοτικὸν κατέκειτο θαυμιένον
κι' ἀνάστασιν ἐπρόσπεμε σπριτὰ σαβανωμένον.

Παρὰ τὸ μνημα δ' ἦν βομῶς, καὶ γύρω πυραμῆς
μὲ πανοπλίαις τουρινὰς εὐκλείας καὶ τιμητῆς,
καὶ θώρακες ἀπῆστραπτον Αἰάντων τροπαχοῦσι,
σταυρατῶν λαρόκαπα καὶ φιοὶ καὶ ταυροῦχι,
καὶ τοῦ μεγάλου γέγοντος τὸ μίγ' ἀσπρημαγάντζαρο,
κι' ἔψαλαν περὶ τοῦ βομοῦ
τὰ κόκκαλα τοῦ Σωλομοῦ
μὲ μουσικῆς τετράβια, γραμμὴν ἀπὸ τὸν Μάντζερο.

Καὶ μέρραχοι καὶ μοίραρχοι κι' ἡμίθοι τῶν μύθων
ἐβήθων τὸ Ρωμαιοτικὸν μὲ δάκρυα τῆς φώκης,
ὅπῳταν ἕνας ἄγγελος ἐκίλισε τὸν λίθον,
κι' ὁ Φασουλῆς τὸν κῦτταζε, κι' ἦταν ὁ Θεοτόκης.
Ἐῖχε ἄσπρον ὄμιον γὰρ πτερά χαρτῆς νομοσεβείων,
κι' ἰδῶν κι' ἰκεῖ τὰς πτέρυγας χαρῆσῶνος ἐκίנים,
κι' ἀντιλάλος ἀπῆγγαγε πολεμικῶν πεδίων,
κι' αὐτοὶ κατέπεσαν πρηνεῖς, κι' ἐθαύμασαν ἐκείνοι.

Κι' ὁ Φασουλῆς σκουπίζουλον Πλατούσιον ἀρπάσας
ἐπῆρνε σβάρνα τοὺς λαοὺς, ποῦ κεχνητότες ἦσαν,
κι' ἐκῆρυττε περιχάρης πρὸς πάντας καὶ πρὸς πάσας:
ἀνίστη τὸ Ρωμαιοτικὸν τὸν θάνατον πατήσαν,
τοῦ Πῆγχι τοῦ Κόντη φάρμακα θαυματουργὰ γενοσῶμενον
κι' εἰς ἕκαστον τῶν βουλευτῶν χιλιάς χαρισάμενον.

Τὸ γραφετόν τοῦ Ρωμηοῦ μας, παραλίπια πατριώτου,
ἀριθμὸς τριαντατρία, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Διδότου.